

A MAGYARSÁG ÚTJA

elindult önmagához. A múlté lett az a szemlélet, amely az állam tagjának tekintett mindenkit, aki az országba jött és befogadott mindenkit, aki jönni óhajtott, ellenben az országból százezrével engedte elszakadni a magyarság fiait s a távozót, aki átlépte az ország határát, végleg elvesztette szemei elől. Ugyanaz a szemlélet volt ez, amely csak állampolgárokat látva az államban, sokszor maga juttatta a magyarságot hátrányos helyzetbe az állam ellen törő nemzetiségekkel szemben: miközben magyarnak és nem magyarnak ugyanazt a lehetőséget biztosította, az utóbbiak többre tettek szert, mert megszervezkedtek és szervezeteik, valamint az ezek mögött álló idegen államok segítségével külön anyagi és szellemi forrásokhoz is jutottak. Ma a magyarság is érzi, hogy összefűzi az elrendeltetés: a bukovinai magyarokat egy korábbi nemzedék feleslegként részvétlenül elbocsátotta, a mai pedig szeretettel hazahozta. Nem a pusztá ember számot, nem a munkaerőt, hanem a: magyart.

Vajjon milyen sorsot mér ki a jövődő számunkra? Eljön-e még valamilyen mindent átható nagy együttérzés gondolata vagy a lelki szakadékok mélyülnek tovább? Lohad-e vagy magasabbra csap a népeket egymás ellen fűtő érzés lángja? Születik-e új formája a megújulást kereső társadalmi rendnek? A hatalmi, lelki és társadalmi küzdelmek nyomán alakuló új világban, a szemképrázató technikai haladás, a szellem megállíthatatlannak látszó felfelé törése, az államban minden életviszonyba benyúló parancsai, a tömegek halmozódása és a tömegszervezés új lehetőségei között mi lesz magának a népiségnek a sorsa? Oldó vagy kötő erők lépnek-e jövődőjébe? Mi lesz a társtalan magyar népiség sorsa?...

A kérdésekre nincs felelet. Azonban valamely nép annál bizonyosabban tartja meg magát, bármilyen jövődő számára, minél tudatosabban viseli és éli a maga népiségét. Nem más népek lendülő vagy hanyatló sorsa a mienk, hanem valóban csak a magunké. Tiszta magyarságtudatra van szükség, amelyet a magyarságnak az élet egész szemléletét átható élménye táplál. Tiszta magyarságtudat, amely éppen a tények tiszta tudatában keresi a magyarság és a Kárpátok övezetében élő népelemek új megértésének lehetőségeit és segíti elő a közös múlt történeti erőinek érvényesülését. Tiszta magyarságtudat, melynek számára a legfőbb kötelesség: megtartani a magyarságot, mely sokszor volt önmagát pazarló, és megtartani, kifejleszteni, kiművelni benne azt, ami magyar.

(Szabó István: A magyarság életrajza. 1942.)

E S Z Á M M U N K A T Á R S A I

*Tucci Giuseppe dr., a római egyetem ny. r. tanára, a legkiválóbb olasz Tibet-kutató, a kolozsvári m. kir. Ferenc József tudományegyetem díszdoktora * Erdei Ferenc, író * Heszke Béla, a kolozsvári Mikes gimnázium tanára * Kéki Béla, könyvtári főtiszt a kolozsvári Egyetemi Könyvtárban * Kiss Jenő, író * Makkai László dr., az Erdélyi Tudományos Intézet tanára * Martonyi János dr., egyetemi ny. rk. tanár * Tamás Lajos, egyetemi ny. r. tanár, az Erdélyi Tudományos Intézet igazgatója * Zathureczky Gyula, az Ellenzék felelős szerkesztője.*

JÚNIUSI ÉS JÚLIUSI SZÁMUNK TARTALMÁBÓL:

MAKKAI SÁNDOR és **OTTLIK LÁSZLÓ** vezető cikkei
SZABÓ T. ATTILA:

A ROMÁNOK ÚJABBKORI ERDÉLYI BETELEPÜLÉSE
LÁSZLÓ GYULA: RÉGÉSZETI NÉPRAJZ ÉS MAGYAR ÖSTÖRTENET
SZABÓ ISTVÁN: A KOLOZSVÁRI SZÍNJÁT SZÁS MAI KÉRDÉSEI
BOÉR ELEK: GAZDASÁGI TELJESÍTMÉNYVERSENY
JAKÓ ZSIGMOND: A MAGYARSÁG ÉLETRAJZA
GUOTH KÁLMAN: MAGYAR KÖZÉPKOR

A HITEL KÜLÖNLENYOMATAI

- Albrecht Dezső:** Az építő Erdély.
Parádi Kálmán dr.: A néptáplálkozás.
Venczel József dr.: Művelődéspolitikai vázlat.
Mikó Imre dr.: A romániai magyar kisebbség panasza a Nemzetek Szövetsége előtt.
Venczel József dr.: Ot székely község népmozgalma.
Szabó T. Attila dr.: Az első munkatábor.
Mester Miklós dr.: A nemzetiségi küzdelmek tanulsága.
Heinrich Mihály dr.: A nép táplálkozása kalóriaértékben.
Balogh Jolán dr.: Magyar mecénások Erdélyben.
Sinka József: Adatok a kolozsvári iparos és kereskedő ifjúság társadalmi viszonyainak tanulmányozásához.
A Vásárhelyi Találkozó.
Juhász István dr.: Az újértelmű román nacionalizmus.
Szabó T. Attila dr.: Az erdélyi magyar társadalomkutatás.
Nagy* András dr.: Egészségpolitikai vázlat.
Mikó Imre dr.: A román kisebbségi státutum.
Nagy Ödön: Szórvány és beolvadás.
K. Kovács László dr.: A finn néprajzi mozgalom.
Sáry István dr.: A romániai szövetségi mozgalom.
Györffy István dr.: Az új magyar művelődés alapjai.
Oberding J. György dr.: A bukovinai magyarság településtörténeti és társadalomrajzi vázlata.
Vita Sándor: Erdély mezőgazdaságának helyzetképe.
Bíró József dr.: Az erdélyi magyar műemlékpolitika feladatai.
Jancsó Elemér dr.: Gróf Mikó Imre, a művelődéspolitikus.
Tonk Emil dr.: Csecsemőhalandóság Erdélyben.
Makkai László dr.: Balkáni és magyar elemek a magyarországi román társadalomfejlődésben.
Mikó Imre dr.: Erdélyi politika.
Albrecht Dezső: Magyarság a változásban.
Venczel József dr.: Erdély és az erdélyi román földreform.
Molter Péter: Falukutatás Bálványosváraán.
Tamási Áron: Erdélyi jelentés a magyar szellem küzködéseiről.
László Dezső: Korszerű magyarság.
Venczel József dr.: A székely népteljesleg.
Szabó István dr.: Az asszimiláció a magyarság történetében.